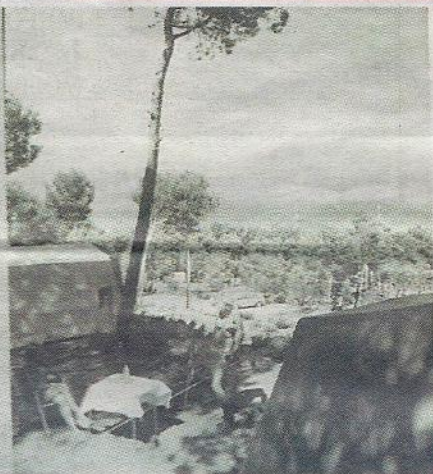

Regle del càmping Interpals

brabar dissabte inaugurant un jacuzzi «spa» i una pista de pàdel

A dalt, una imatge de la piscina i a sota, dues imatges, una d'actual i una dels anys seixanta. / I. BOSCH

a d'Aro»,
de Ramon
dos càmp-
Mestres
s i va pas-
ia: «Hi va
a pista de
més gran,
ària Mes-
canviant
arribar al

2002, que va agafar definitivament el nom
d'Interpals Resort de Vacances.

Si en els seus inicis els clients del càmping Interpals eren bàsicament turistes alemanys, holandesos, suïssos i francesos, a partir dels anys setanta i durant els vuitanta els holandesos van continuar sent els principals clients d'Interpals, seguits pels francesos i els alemanys.

Com a curiositat, alguns carrers del càmping porten el nom d'antics clients,

«que s'han guanyat aquest reconeixement en agraïment a la seva fidelitat de molts anys».

L'acte central de la commemoració del cinquantenari va ser dissabte i per donar més relleu a l'acte l'Interpals ha editat un llibre amb fotos antigues i actuals de l'establiment i va inaugurar un gran jacuzzi *spa* (11,5x72 metres) que s'ha construït al costat de la piscina, amb capacitat per a 30 persones, i una pista de pàdel.

la columna | IMMA MERINO

Cineastes de Bordils

Cada vegada que algú diu que l'ensenyament d'abans era millor que el d'ara, penso que potser deu ser així en el seu cas i que, a més, devia tenir la intel·ligència requerida per poder *triomfar* en un món escolar tendent a l'exclusió. Amb totes les mancances que puguin considerar-se, ara hi ha una mica més de marge per a altres intel·ligències i sensibilitats. També en matèries que puguin estimular-les. En algunes escoles, fins i tot el cinema té espai, malgrat que en aquest país encara hi ha molt per recórrer en aquesta direcció. Fa falta per veure millor les imatges i per desenvolupar la creativitat. El cas és que, recentment, a l'Institut Francès de Barcelona, vaig assistir a la projecció dels curts que han realitzat els alumnes de diverses escoles catalanes que s'acullen al projecte Cinema en Curs. Els resultats són fantàstics. Només un exemple. La de Bordils (Gironès) és una de les escoles que fa més temps que han incorporat el projecte. No és en va. Els alumnes de 6è van presentar un curt precios: *Camins, silencis i somriures*. Cada any, es proposa un tema per treballar. Aquest any era el *moviment*. Aquests nens de 12 anys es van atrevir a fer *travellings* per explicar amb una subtilesa emocionant la història d'un comiat: dues nenes van contentes en bicicleta fins que, de sobte, els arriba una malenconia inesperada. S'estiren en una arbreda i una diu «Mira, quin núvol més maco». «Sí, però d'aquí a poc marxarà ben lluny», respon l'altra. La primera s'aixeca: «Marxo perquè he d'anar a fer la maleta». Les nenes es retroben a l'habitació de la que se'n va, que dona un braçlet a l'amiga, mentre aquesta li deixa una carta de la qual no sabem el contingut, però que podem imaginar. Ja han après que el cinema és moviment i quietud, mostrar i amagar per suggerir. Que capta l'efímer i el pas del temps. La història està inspirada en la marxa del company Salifú Juwara, que va retornar al seu país. D'aquesta pèrdua ha nascut una petita obra mestra que, com fa l'art, pot consolar qui l'ha feta i qui la rep.